

falder ind under Bestemmelsen om Beruselse.

Endelig har Ministeriet anset det for mest stemmende med det rette Forhold mellem Lovgivning og Administration, at man i selve Loven optager Reglerne om de Gebyrer, der skal ydes de sagkyndige. Disse Gebyrer har hidtil været administrativt bestemt, men de indgaar altsaa nu i Lovforslaget, saaledes at Spørgsmaalet overlades til Lovgivningsmagten, hvilket synes at være den rigtige Fordeling af Omraadet mellem Administration og Lovgivning.

Med disse Udtalelser skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Derefter giver jeg Ordet til Ministeren for offentlige Arbejder, for at han kan fremsætte det for hans Vedkommende anmeldte Lovforslag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Stensballe): Jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting Forslag til Lov om Omnibus- og Fragtmandskørsel med Motorkøretøjer. Under 17. Marts 1925 nedsatte Ministeren for offentlige Arbejder et Udvalg, der bl. a. havde til Opgave at undersøge Mulighederne for et Samarbejde mellem Jernbaner og Rutebiler og at fremkomme med Forslag angaaende Afgiften af Motorkøretøjer. Denne Kommission var ret alsidigt sammensat; den talte mellem sine Medlemmer saavel Repræsentanter for Amts-, By-, og Sognekommuner og Landkommuner med bymæssig Bebyggelse som Repræsentanter for Jernbaner og Postvæsen, for Motororganisationerne og for Rutebilerne. I Januar Maaned i Aar har Kommissionen afgivet en Betænkning, i hvilken bl. a. ogsaa Spørgsmaalet om Mulighederne for et Samarbejde mellem Jernbaner og Rutebiler er meget alsidigt behandlet. Jeg tror at turde sige, at enhver, der beskæftiger sig med disse Spørgsmaal, vil indrømme, at det Arbejde, Kommissionen har udført, er baade stort og godt, og at man vil være dens Medlemmer Tak skyldig for, hvad der saaledes er bragt frem, ikke mindst hvad der er kommet frem af Oplysninger om Forholdene i Udlandet, det være sig saavel vedrørende Afgifterne som vedrørende Personbefordring og Godsbefordring pr. Rutebil.

Det fremgaar af Betænkningens Kapitel 2—5, at Kommissionen — den kaldtes for øvrigt Udvalg — har anstillet Undersøgelser baade om Omfanget af den her i Landet tedfindende Rutebilkørsel og om de Former,

under hvilke Rutebilkørsel foregaar herhjemme og i Udlandet, derunder, hvilke regulerende Bestemmelser der er truffet for den. Der er herigennem opstaaet tre store Hovedspørgsmaal, som Udvalget har besvaret. For det første: om der til visse Arter af Kørsel med Motorkøretøjer kræves en særlig Tilladelse og, i bekræftende Fald, til hvilke; for det andet, af hvem en saadan Tilladelse bør gives, og for det tredje, paa hvilke Vilkaar den bør gives.

Med Hensyn til det første Spørgsmaal, som Udvalget besvarer bekræftende, oplyses det, at det i de sidste Aar er fastslaaet praktisk talt overalt i Udlandet, at visse Arter af erhvervsmæssig Kørsel, nemlig den, der almindeligvis kaldes Rutekørsel, det vil sige Kørsel til Befordring mod Vederlag af flere af hinanden uafhængige Personer eller af Gods for saadanne ad visse forud bestemte Ruter, bør reguleres af det offentlige. Jeg skal i saa Henseende henvise til Betænkningen Side 18—21 og Side 51—54. Hovedsynspunktet er overalt det samme: at denne Trafik kan, naar den ordnes godt, byde Samfundet store Fordele, men hvis den foregaar uden nærmere Regulering og alene efter almindelige Konkurrencehensyn, kan den komme til at paaføre Samfundskonomen store Tab; derfor er det almindeligt Tilfældet, at der udkræves en særlig og til visse nærmere Vilkaar knyttet Tilladelse til at etablere saadan Rutekørsel. Udvalget redegør endvidere i Betænkningen for, at ikke blot den egentlige Rutekørsel med Personomnibus bør gøres afhængig af saadan Tilladelse, men at ogsaa den saakaldte Kaper-, Turist- og lignende Kørsel, som uden at være bundet til regelmæssige Ruter kan paaføre Rutebilkørselen en højst skadelig Konkurrence, bør betinges af en særlig Licens. Herom handler Lovforslagets § 1, Stk. 1. Udvalget har endelig undersøgt Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang Fragtmandskørsel bør reguleres derved, at man ogsaa til saadan Kørsel kræver en særlig Tilladelse, og man er kommet til det Resultat, at skønt en Del af Fragtmandskørselen, der ikke foregaar i egentlig Rute, i Virkeligheden byder de faste Ruter og Jernbanerne en Konkurrence, som Offentligheden kunde have Interesse i at regulere, og skønt en saadan Regulering ogsaa i vidt Omfang er anvendt i Udlandet, kan det dog efter Omstændighederne ikke anbefales foreløbig at gaa videre her i Landet end til at kræve Tilladelse til Kørsel i egentlige Fragtmands-Ruter, allerede af den Grund, at man her griber ind paa Omraader, som hidtil ikke har været underkastet regulerende eller be-